

Illustreret Familieblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

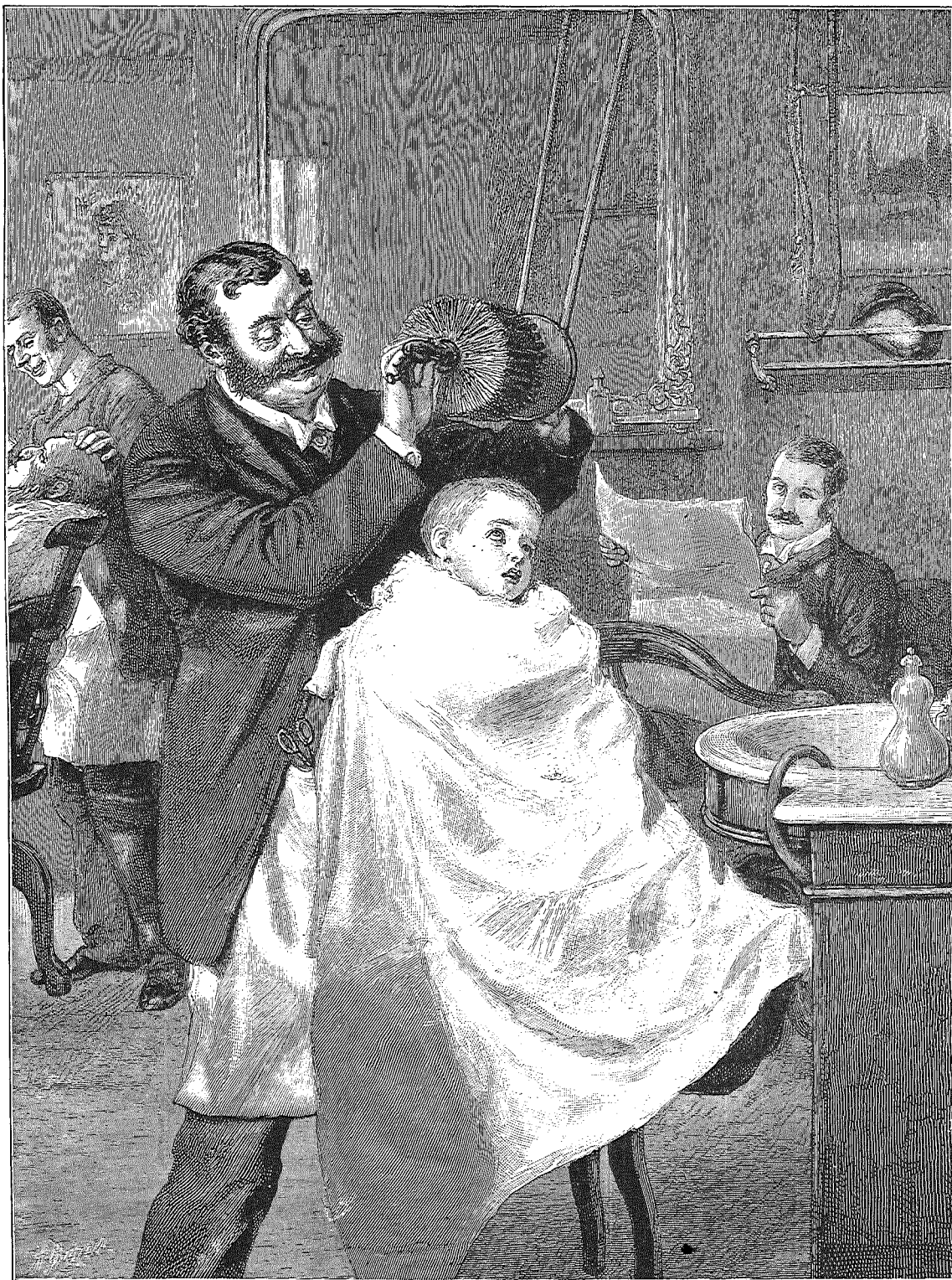
Nr. 3.

Illustreret Familieblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstuds

Den 21de Januar 1893.

Illustreret Familieblad
efstøbeberes af E. Bultsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

„Dor jeg spørge, om det skal være stærk eller middels Afbørstning?“

Hendes første Tjeneste.

(Oversat fra Engelsk.)

(Slutning.)

6te Kapitel.

Søren Burnet sad ved Kammen med sit Stryk og lyttede til Vinden, som rasede rundt alle Hjørner og hylede i Skorstene. Hun sad i Tanker, der ikke var hynderlig behagelige; thi de begyndte at forstyrre hende. Idet hun overvejede Aftenens Begivenheder, faldt det hende ind, at hun maatte altfor afgjørende have taget Vægen i sine egne Hænder og altfor kraftigt havde forsvaret sig i sin Søsters Hus.

Det var hendes en Trøst, da hun atter hørte Entrébøren blive lukket op. Hun paatog sig en glad Mine og begyndte at udspørge Haliday.

„Har Du fundet din Protegé, Charles?“

„Jeg har ikke fundet Grace Ellis, hvis det er hende, Du mener; men jeg har hørt om hende gennem en Politibetjent, som saa hende søge Ly ved Døren til Nichols Vedudsalg. Hendes Fætter, Bob Wells, har taget hende med sig.“

Frøken Burnet brød ud i Stoggerlatter.

„Netop! Hendes Fætter kom akkurat tidsnok; alt planlagt og ordnet, netop som jeg ventede. Jeg er taknemmelig for, at de ikke har plyndret Huset og bragt noget med sig herfra.“

Haliday var gaaet ud af Værelset, før Sara havde talt ud, og Adams fulgte ham efter et kort „Godnat“ til Frøkenen.

Næste Morgen var Frøken Burnet tidligt oppe. Da hun havde sendt den virksomme Pige bort og ingen ny saaet istedet, maatte hun stille det saa, at ingen af Familien skulde føle Savnet af sine sædvanlige Besømmeligheder. Hun lagde i Ovnen og havde Frokostbordet færdigt, da hendes Svoger og og Fred kom ned, og iført en net Morgendragt var hun ganske færdig til at modtage dem og stænke The for dem. Haliday var taus og mørk, Fred ligesaa. Sidstnævnte sad og stirrede ud af Vinduet næsten hele Tiden; han saa paa Sneen, som faldt i tætte, store Snøffer. Ingen af dem hentydede til den foregaaende Aftens Begivenheder.

„Skal jeg bringe op Frokosten til Letitia?“ spurgte Frøken Burnet.

„Nej, Tak. Hun er langt fra frisk og bad mig sige, at hun vilde foretrække at vente til senere hen paa Dagen, da hun haaber at kunne komme ned.“

„Naar kommer Du hjem til Middag, Charles?“

„Jeg agter at spise i Byen. Fred, jeg haaber, Du vil spise med mig?“

„Muligens; jeg har endnu ikke taget nogen Bestemmelse.“

Det ringede paa Døren. Det var Postbudet. Haliday lukkede selv op og bragte ind flere Breve, blandt hvilke der var et adresseret til hans Hustru. Han bragte det straks op, vendte hurtigt tilbage og saa mere alvorlig og mørk ud end før.

„Brevet kan interessere Dig, Sara, og fjerne noget af din Mistanke. Det er fra Fru Lester. Jeg skal læse, hvad hun siger.“

„Kjære Fru Haliday! Jeg skriver i Hast og benytter mig af første Post, da jeg er bange for, at De er kommen i Forlegenhed ved Tabet af Deres Entrénøgle. Jeg fandt den paa Gulvtæppet en Stund efter, at De havde forladt os; jeg antager, at lille Henrik har taget den ud af Ringen, da De gav ham Deres Nøglenippe til at lege med.“

Der opstod en Pause, da Haliday havde læst dette. Sara 'aa yderst forlegen ud og rødmede, idet hun bøjede sig over Tællestenen. Hun sagde i en utaalmodig Tone: „Naa, jeg har altfaa taget Fejl med Hensyn til Entrénøglen. Forresten har mange andre, der er meget klogere end jeg, ogsaa taget Fejl undertiden.“

„Ganske vist“ svarede hendes Svoger. „Men de, som begaar Fejlstager, burde prøve paa ikke at lade andre lide derfor.“

Han gik ud af Værelset, idet han sagde dette, og sølte ingen Lyft til at behandle dette Emne med Sara.

„Skal Du til Byen nu?“ spurgte hun Fred.

„Ikke straks; der er noget, jeg gjerne vilde sige, før jeg gaar.“

„Ah, hvor jeg føler mig smigret! Du har ikke ødslet mange Ord paa mig, siden Du kom tilbage fra Brighton.“

„Jeg vil heller ikke nu ødsle med Ord, men foretrækker at bruge dem, som passer for Tjemedet.“

Og nu paafulgte der en livlig Samtale, som vi ikke skal blande os i. Det var en Ordveksel, hvori Adams sagde Frøkenen mange drøje Sandheder. Hun blev fornærmet og vred.

„Alt dette burde Du have taget i Betragtning før,“ udbrød hun.

„Undskyld; men det er ikke for sent at tage det i Betragtning nu. Det er bedre at skilles, medens det endnu er Tid, end ubesindigt at gaa videre og ødelægge sit Liv.“

„Jeg holder ganske med Dig, Adams, og jo snarere vi to skilles, desto bedre vil det være for enhver af os.“

Han bukkede sig til Tegn paa Bifald, og da han tilslut forlod Sara og med sin Haandkuffert begav sig afsted til Byen, hvor han skulde spise Middag med Haliday, var han ikke længere forlovet Mand; thi han og Frøken Sara havde sagt hinanden det sidste Farvel.

Hensigten med Sara Burnets Besøg i London var altfaa forfæjlet. Da der intet Bryllup blev af, og hun ikke længere behøvede at gøre billige Indkjøb for at fuldstændiggjøre sit Udstyr, begyndte hun at vende sine Tanker hjemover. Hendes Stedsøsters Hus var hende ikke længere behageligt.

„De gjør rigtignok megen Kvalm for den Tjenestepige,“ sagde hun. „Letitia og Charles taler bestandig om hende for at gøre mig imod, skulde jeg tro. De har fordrejet Hovedet paa Adams ogsaa; hvis de ikke havde gjort alle disse Bemærkninger, kunde vi maatte endnu være blevne gifte; men nu er det forbi med den Udsigt.“

Pludseligt standsede hun sine Overvejelser; thi et Bæld af Taarer strømmede fra hendes mørke Øjne, og hun gav efter for en Storm af Vrede, som hun ikke vilde have tilladt nogen at være Vidne til. Hun, som kunde være grusom og haard mod andre, overvældedes af Medfølelse med sig selv, og hun ansaa sig i Øjeblikket for den mest ilde behandlede og forurettede Kvinde i Verden. Det var dog kun for en Stund, at hun gav efter for, hvad hun kaldte Svaghed. Hun mandede sig trodsig op, og det varede ikke længe, inden hun lod som ingenting, idet hun erklærede, at hun aldeles ikke brød sig om, at hendes Forlovede havde slaaet op med hende. Den følgende Dag drog hun afsted med sine Kufferter og sine Indkjøb og vendte tilbage til sit ensomme Hjem paa Landet, forhaabentligt noget mere klog af Erfaring.

Vi vil nu vende tilbage til Bindon og fortælle lidt om den Opsigt, som Graces og hendes Fætters uventede Ankomst vakte i vor lille Landsby. Tusinde Rygter spredtes omkring og kastede Stønk paa Halidays hele Hus, — alle blev dablede paa Grund af Frøken Saras Fejl. Folkene i Bindon holder stærkt sammen. Derfor man fornærmer eller krænker en af de Indfødte, findes der altid et stærkt Parti, som forsvare den Fornærmede og, om det bliver nødvendigt, er rede til at haane den Fornærmende.

I dette Tilfælde med Grace Ellis kom Følelserne stærkt i Bevægelse. Ingen af Familien Haliday vilde være bleven godt modtagen, dersom de paa den Tid havde aflagt et Besøg i Bindon.

Bob var fuldstændig en Helt, da han gjentog Historien om sin Kusines Forurettelser. Hans egen Afsted fra Tjenesten syntes at være en ren Ubethydighed i Sammenligning med det, der havde hændt hende. Men den stakkels Pige selv var ganske uvidende om alt dette Opstyr og disse Rygter; thi hun var bleven haardt angreben af en Sygdom, der havde sine Virkninger baade paa Sjæl og Legeme. Lægen sagde, at det var Følgen af det stygge Vejr, hvorfor hun havde været udsat. Hendes Nervesystem havde faaet et Knæk, og der krævedes den yderste Forsigtighed. I Dage og Nætter vaagede derfor Madam Ellis i den rolige Hytte over sin Datter og beskyttede hende mod alt, som kunde forstyrre hende eller foraarsage et ubehageligt Indtryk. Graces Liv svævede en Tid i den yderste Fare, og da hun var paa det værste, kom der et Brev fra Fru Haliday.

„Hvad kan jeg gøre ved det?“ spurgte den bekymrede Moder, da hun rakte mig Brevet til Gjen-nemlæsning; „hvad Svar skal jeg give?“

„Brevet er meget venligt, men Svaret maa selvfølgelig blive afflaende. For nærværende er Grace saa syg, at man ikke kan tale med hende derom.“

„Mon jeg ikke gjorde bedst i at skrive og sige, at Grace selv vil svare, saasnart hun er i Bedring?“

„Jo, det vilde ikke være afvejen; men jeg kan neppe tro, at Fruen vil holde hendes Blads aaben saa længe, skjønt hun inderligt ønsker at faa hende tilbage.“

Men heri tog jeg Fejl; thi Fru Haliday skrev atter og sagde, at hun vilde vente, indtil Grace var frisk nok til atter at tiltræde sin Tjeneste, og at hun midlertidigt vilde leje en Kone i hendes Sted. — Der kom ogsaa mange gode Sager i Pakter og Kurve fra Madam Halidays; ja endog smaa Pengebeløb sendtes hende.

„De maa ikke afflaa den lille Hjælp, jeg kan yde Dem,“ skrev Fru Haliday. „Da Deres Datter paadrog sig Sygdommen i Tjenesten hos mig under Omstændigheder, som jeg beklager, maa De lade mig gøre alt, hvad jeg kan, for at bidrage til hendes Helbredelse, og jeg haaber, det ikke vil vare længe, inden hun kan komme til mig igen.“

Men der gik lang Tid, før Grace kunde vende tilbage til London. Da jeg en Dag besøgte hende, fandt jeg hende bleg og svag sidende ved Skorstenen. Hendes Udseende dannede en fuldstændig Modsatning til den straalende, friske, unge Pige hun var, da hun første Gang drog afsted for at tjene.

Hun rejste sig halvt op, da jeg traadte ind, og sagde bevæget:

„De kan ikke forestille Dem, hvor glad jeg er! Alt er blevet opklaret om Entrénøglen, og jeg skal tilbage igen til Fru Haliday, saasnart jeg bliver stærk nok.“

„Du maa da skynde Dig og blive stærk,“ sagde jeg, idet jeg betragtede hendes blege Kinder.

„Det vil nok tage Tid; men jeg saar have Taalmodighed, og Fruen siger, at hun vil vente, saalænge som jeg selv ønsker.“

„Du er vel meget glad i Fru Haliday?“

„Ja, hun er en snil og elskværdig Frue; skjønt jeg var fuld af Fejl og havde mange Strøbeligheder, da jeg tjente hos hende, var hun dog altid hensynsfuld og overbærende. Jeg har tænkt tilbage paa alt, og det forekommer mig nu, at Frøken Sara ingenlunde var den eneste, der havde Skyld. Jeg havde ikke Taalmodighed til at høre efter, naar hun sagde mig, hvorledes jeg skulde udføre mit Arbejde. Jeg troede, at jeg forstod mig bedre paa det, end hun, og jeg narrede hende, da jeg sagde, at jeg hin Eftermiddag havde været i Kirken, medens jeg dog spadserede med min Fætter. Dette syntes jeg dengang kun var smaa Synder, og jeg ansede dem ikke.“

„Alle Synder er store i hans Øjne, der hader Synd,“ sagde jeg.

„Ja, det tror jeg nu, og derfor indser jeg, at Frøken Burnet havde Grund for sine Bestyrligheder mod mig. Det ene førte det andet med sig, indtil hun troede mig istand til at gøre alt det Onde, hun bestyldte mig for. Jeg tror ikke, at hun virkelig ønskede at krænke mig; det var min egen Opførsel, som var Skyld i det hele.“

Jeg havde en lang Samtale med Grace. Jeg lærte at kjende Styrken i hendes Tro, og hun viste mig, hvor inderligt hun ønskede at leve et saa kristeligt Liv som muligt, og dertil haabede hun at naa ved hyndige Bønner. De forbigangne Begivenheder syntes at have gjort hende meget forstemt og mindre tillidsfuld ligeoverfor sig selv. Naar vi dommer andre, arbejder vi forgæves; men naar vi dommer os selv og kaster Blikket ind i vort eget Hjerte, da vil Arbejdet være Frukt.

Da Grace, efter at have forvundet Virkningerne af sin Sygdom, stod paa Jernbanestationen for atter at tiltræde sin Rejse til London, saa hun ligesaa frisk og sund ud som før.

Fru Haliday modtog hende med sto: Venlighed. I tre Aar var Grace en stættet og betroet Tjener i hendes Hus. Derefter rejste hun til sit eget Hjem; thi en ung Handelsmand, som havde

lært hende at kjende, og længe havde elsket hende, gjorde hende til sin Hustru.

Han var en ordentlig og arbejdsom, ung Mand. Fru Haliday gav Grace et godt Udstyr med Klæder og holdt Frokost for dem paa deres Bryllupsdag.

Og saa tager vi Afsted med den unge Brud i Haabet om, at hendes ægtefællelige Liv maa blive lykkeligt, og at den guddommelige Naade maa hvile over hendes bestedne Hjem.

Fattige Folks Børn.

(Fortælling.)

Vi kom atter ind i et stort Værelse, overordentligt rent og net, hvor der stod en Række af otte eller ti Jernbucger; der var ogsaa et Klædeskab, et stort Bord og Stole. Luften var særdeles frisk og sund, ligesom alt var i strængeste Orden — lidt vel ordentligt og lidt vel kjøligt, forekom det hele mig. Dog var der en hyggelig Kaffelovnskrog med et Tæppe, en Sænestol og et lidet Bord med Theanretning — hvor Buggestuens Overhoved havde taget Plads ved sin The og sin Avis. „Ja, min gode Plejemoder, jeg vil ikke gjerne tale ondt om Dem — De er en meget respektabel Kone med et Forklæde saa skinnende som Deres rensfurede Gulv og ligesaa glat som Deres Ansigt. Jeg tvivler ikke om, at De kjender Deres Pligter og opfylder dem indenfor den foreskrevne Ramme. Men hvorledes kunde De sidde saa veltilfreds og nyde Deres The og Deres Aviser ved den hyggelige Arne, naar der lige ved Siden af Dem, men udenfor Tæppet og udenfor Varmens Kred, befandt sig tre rødfingrede og blaansede Smaapiger, der forgjæves bestræbte sig for at trøste og berolige fem, seks ganske Smaa — lige fra den maanedsgamle, hjælpeløse Lille til det store, urolige Trolld paa ti Maanedes, der, som alle Mødre ved, tilbringer Dagen med at sætte sit Liv paa Spil ved tusinde snedige Paafund.“

„Mine Damer, vær saa god at sidde ned. Vore Damer kommer i Regelen om Morgen; det er jeg meget glad over. Jeg har en besværlig Plads. (Beth, hold dog det Barn borte fra Tæppet!) Man lader mig ikke paa langt nær saa Hjælp nok; kun disje tre Smaatøse fra Fattigskolen — (Sally, kan Du ikke faa Ungerne til at tie?) De kan ikke tænke Dem, Frue, hvad det vil sige at passe fattige Børn.“

Der var jo noget i det, desværre, skjønt ikke ganske som hun mente det. Ingen, der kun kjender de bedrede stillede Klassers velnærede, velklædte og pelslejede Børn, kan se paa de Fattiges stakkels Smaa uden en smertelig Følelse af Forskjellen. Disje Smaa tynde Ansigter og magre Lemmer, der fryser i den mangelfulde Beklædning; dette gammelmagte Udtryk, der er saa forskjelligt fra den klarviede, rødfindede Umiddelbarhed, som velstillede Forældre elsker hos deres Smaa — nej, det kan ikke være saa let at holde disje stakkels Børn rolige og tilfredse. De Smaa Stakler, som sjelden eller aldrig faar Lov til at varme sig i sin Moders Arme! Naturligvis kan intet holde dem stadesløse for dette, og Deres Plads maa være vanskelig, min respektabel gamle Kone — men De kunde dog nok have talt lidt mindre derom, saa havde vi vist følt mere Sympathi for Dem.

Vi begyndte at inspicere de seks Smaa Væsener, som kravlede paa det bare Gulv eller hang stødsløst paa Pigernes Arme. Der var en især, som hele Tiden streg ynkeligt; ikke et fundt, naturligt Brøl, men en sagte Rynken, som om den knapt havde Kræfter til at frige ordentligt.

Fru R. standse i sine statistiske Undersøgelser, der lidt efter lidt var gaaet over til en taalmodig Lytten til Konens Beslagelser.

„Ja, Damerne kan nok se, at jeg ikke har Hjælp nok; ikke andet end disje uvidende Smaapiger. (Sally, kan Du ikke holde Ungen rolig?) Den er bare uregjerlig, kun en Maaned gammel; jeg holder ikke af at faa dem saa Smaa, men Moderen maa gaa ud og skure.“

Tænk paa det, 3 lykkelige Mødre, som sidder mellem beundrende Venner, der kommer for at se Ederes Vidunderbarn — tænk paa dette!

Min Veninde tog Sagen i sin velvillige Haand. „Sally, min Pige — hedder Du ikke Sally? Du forstaar ikke rigtigt at holde et saa lidet Barn. Hun maa ikke holdes oprejst; dertil har hun endnu ikke Kræfter nok. Og de Smaa Fødder er ganske kolde. Se der, ikke for nær til Jorden, Du svider næsten hendes Hoved. Lad mig faa hende lidt; se, saaledes maa Du holde hende, Sally,“ og idet hun lagde Barnet paa sit Skød og varmede dets Smaa blaa Fødder i sine Hænder, gav hun Pigen flere venlige Raad og Anvisninger.

Plejemoderen saa først til med tilbørlig Bædighed; men da der blev nævnt noget om „Mad“, tog hun dog Thekanden af Hyrskedet og gav sig til at tillave noget til den Lille. Efterhaanden hjalp den moderlige Behandling, og Barnet hørte op at græde. „Den begynder igjen, saasnart De lægger den hen.“ Saa Smaa Børn vil altid være i Armen; jeg tør ikke tage dem, ellers vil de altid bæres.“

„Men de lærer snart at krybe, — det gjør da mine Børn. Se, Beth, Du behøver kun at blive i Nærheden for at passe paa, at de ikke kommer tilfælde; lad dem ogsaa blive nærved Varmen, det er en slem Kulde for Smaa Børn. Det er ret, Sally, hør Du kun efter; gjør altid det, naar Plejemoder eller Tilsynsdamerne taler om de Smaa, saa bliver Du nok snart en flink Barnepige.“

„Det kan nok tiltrænges,“ mumlede Konen; men de Paagjældende hørte det ikke; de var samlede om Fru R. med hver sit Barn paa Armen, hvilket de haandterede omtrent, som var det en Duffe eller en Ratteunge.

Den ældste Lille kravlede imidlertid omkring mig og saa op paa mig med det Smil, som ingen Kvinde kan modstaa; saa grim som den var, kunde man ikke lade være at løfte den op og le, naar den lo — selv om nogle af Fru R.'s Ord derved gik tabt. Hun gjorde mange nyttige Bemærkninger paa en naturlig og ligefrem Maade, uden at bruge nogen af de i Plejemoderens Mund hyppigt forekommende bibelske Fraiser, der altid synes mig at blive profanerede ved at afleveres paa denne uerbødlige Maade. Da min Ven tilsidt endte sine venlige Formaninger med at antyde Muligheden af, at dersom de halvvoftne Pigebørn gjorde sig Umage og gav gav Anledning til særlig Tilfredshed, kunde maaske hun selv eller andre Damer af hendes Bekjendtskab faa ifinde at udsøge sig en Hjælpepige iblandt dem, var det en Fornøjelse at se, hvilken glad Rødm der bredte sig over disje tre Ansigter med deres dorste eller unaturligt fløgtige Udtryk. Men den Dorste smilede, og den Driftigste hørte paa hendes Ord med klædelig Undseelse. Det var en umiddelbar Bekræftelse af Fru R.'s Livsanskuelse: at Kjærlighed er Universets eneste reformatoriske Magt.

Paa Hjemvejen talte vi meget om hendes Afhyplaner. Vi fandt deri saa vel rige Muligheder for det Gode som enkelte Fejl og Mangler; thi hvad er vel fejlfrit i denne Verden?

„Jeg har en stor Antæ imod denne Buggestue,“ sagde jeg, „og det er Plejemoderen. Hendes Hjerte er ikke med i Sagen. Hun danner en fjærende Modsatning til den udmærkede Afhyplaner nedenunder. Var jeg en af de tilsynshavende Damer, skulde jeg snart faa hende afsat.“

„De er for stræng, Kjære. Det vilde maaske være vanskeligt at faa en bedre; hendes Stilling er slet ikke saa let; tænk paa, hvad der udfordres — en erfaren Barnepiges Dygtighed og Fornuft i Forbindelse med moderlig Omhed og Taalmodighed. En fuldkommen Plejemoder maatte i Sandhed være et fuldkomment Væsen.“

„Hun er det i hvert Fald ikke.“

„Maaske behøver hun blot mere Tilsyn; det behøver ledeste Folk altid. Hun trænger til, at vi viser Interesse for hendes Pligter og derved anerkjender dem som ogsaa værende vore Pligter. Hvis dette blot lod sig gjøre! Kunde man blot udsøge de velstaaende Kvinder af vor Klasse, der efter deres første Ungdomstid ligefrem visner hen af Mangel paa en Gjerning, der kan optage deres Tid og Tanker. Kunde man faa deres Kræfter bragt i Anvendelse, vilde deres fjedelige Liv blive glædeligt for dem selv og nyttigt for Samfundet.“

Det var uimodsigeligt; jeg kunde have bekræftet hendes Ord med idetmindste en halv Snæs Eksempler fra min egen Erfaring.

„Havde jeg blot noget at gjøre, noget nyttigt og nødvendigt,“ det er jo omtrent alle ugifte Kvinders tause eller lydelige Klage,“ fortsatte Fru R. „Men den store Vanskelighed er, hvorledes man skal besvare deres Forlangende. Hvad skal de faa at gjøre?“

„Og det siger De, Fru R.? Der er da ingen Mangel paa Arbejde — Høsten er rig nok, men Arbejderne forholdsvis kun saa.“

„Sagen er, at de ikke ved, hvorledes de skal tage fat. De kan ikke selv udfinde det, og som oftest er der ingen, der viser dem tilrette. Saa sidder de utilfredse og uhyggelige. Enten strør de deres Penge ud til ubetænksom Velgjørenhed, eller de lever i Afhængighed af deres Fædre og Brødre med Tid nok og faa Penge uden at ane, at denne Tid er langt mere anvendelig i Godgjørenhedens Tjeneste end Penge. Der er mange, som har Penge og god Villie, men saa, der har Forsand paa at anvende dem rigtigt.“

„Jeg forstaar Dem — De ønsker ikke blot Udjæd, men Sædemænd.“

„Ja, dygtige, virksomme Sædemænd. Jeg vilde ønske, jeg kunde opspore dem vidt og bredt og sætte dem i Virksomhed. De skulde have Arbejde, som kunde udfylde deres ledige Timer uden at skade Hjemmets Gjerning; Arbejde, som kunde hindre dem i at føle, at de paa en eller anden Maade er gaaet glip af deres Andel i Livets store, fremadstridende Bevægelse og derfor ikke har andet Valg end at falde sløve sammen og mere eller mindre resigneret afvente Døden. Jeg ved, at Mærker af ugifte Kvinder lever under Tryk af denne Følelse.“

„Det er sandt. De taler, som om De selv havde erfaret, hvad det vil sige, at være en ung Pige af en ældre Alder.“

„Jeg kunde jo være bleven det; og mine Smaa Piger kan blive det. Maa, hvad mener De? Sæt, at vi kunde give alle de unge Piger af en ældre Alder, som De kalder dem, den simple Opgave at tage sig af fattige Folks Børn? Hvis man tilfidsatte alt, hvad der er gjort eller har vist sig umuligt at gjøre for den voksne Menneftelægt — og saa begyndte helt ved Begyndelsen.“

„Med Buggestuer? ja, det var ilt: saa ilde.“

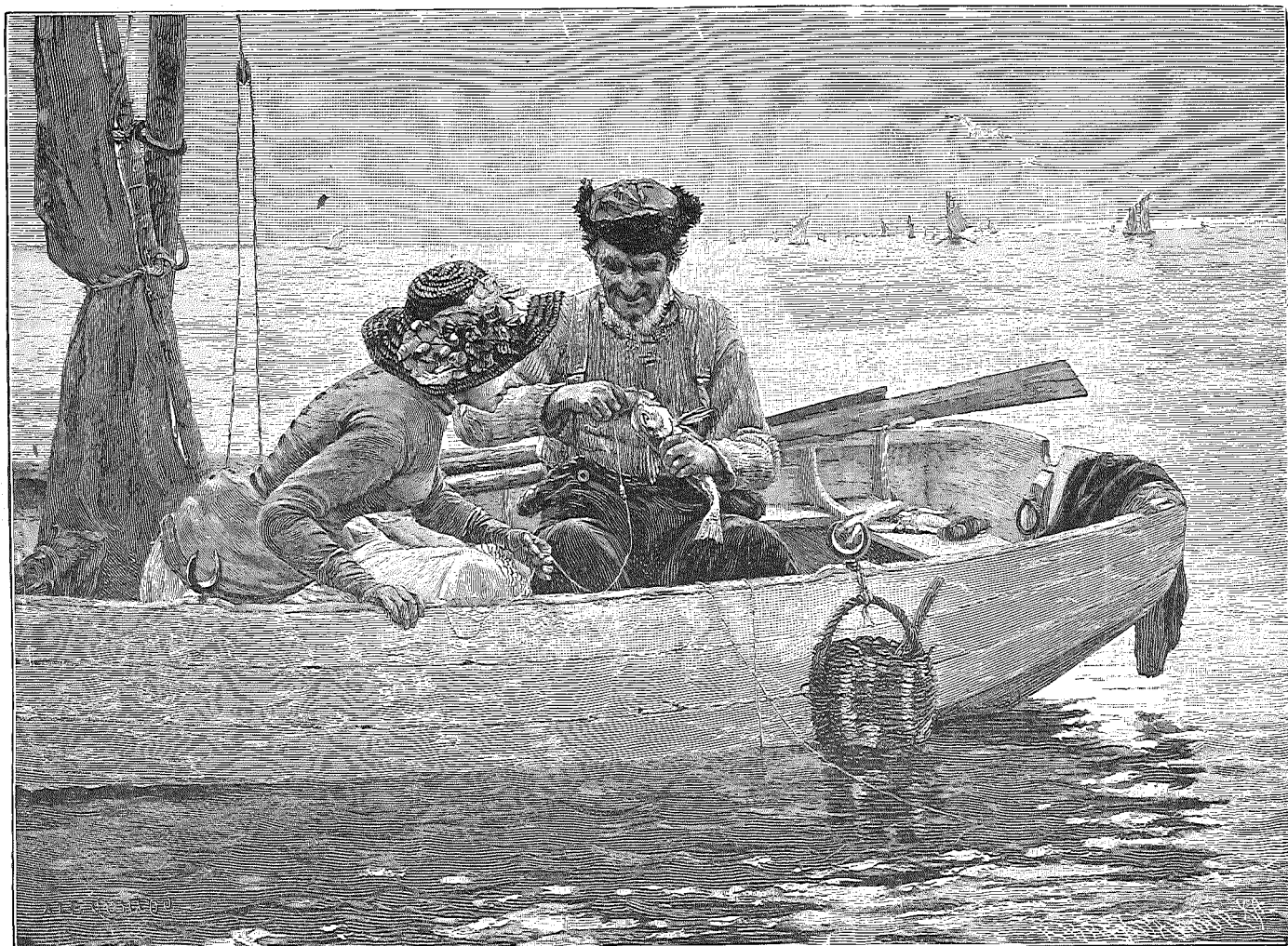
„Nej, det var ikke saa ilde. Mangen en middelaldrende Dame, der styrer et glædeligt Fædrenejhem eller plages af en Flok ungdommelige Søstre, kunde vistnok medbringe baade Sindssro og oplivende Kjærlighed fra nogle Saa Timer, der tiltrages med at tage sig af fattige Folks Børn. Og saa skulde man ikke standse ved de ganske Smaa, men følge dem videre gennem Barndommen; man skulde indrette Vegepladser og offentlige Arbejdslokaler eller Fortættelseshytter — jeg foretrækker endog saa disje Indretninger for Afhyplanerne, men de skulde helst gaa Haand i Haand og komplettere hverandre. Man skulde især lære dem det, som burde være Grundprincipet i al Filantropi: at hjælpe sig selv. Vilde det ikke være den rette Maade at sætte en Stopper for den ørkesløse Naaben paa, at have Mennefteligheden? Bedre vistnok end den Slags Ting,“ hun pegede paa en Vogn fuld af „uafhængige Vælgere“, der kjørte fra Valgstedet i ophøjet Driften og Skjorteærmer.

„Lord J. er valgt. Det glæder mig; han er en prætig ung Mand. Maaske kan han vindes for vore Planer. Men forresten stoler jeg mest paa Landets Døtre.“

En af Landets Døtre kunde ikke undlade at betragte en vis Frue med en Blanding af Værgelse og Beundring; hun vidste, at denne Frue opfostrede og oplærte sine egne 6 Børn — og dog fandt hun Tid til alle disje Planer og Foretagender til Bedste for andre Folks Børn. Det var ydmygende at se og høre dette og vide med sig selv, at man intet udrettede af denne Art.

Og medens vi gik gennem de smudsige Gader, hvor Aftendriverne begyndte at samle sig, og Lamperne tændtes i de fattige Butikker, var det umuligt at undgaa at føle sig trykket af Tanken om al den Glendighed og al den Syn, der skulde bekjæmpes, og den forholdsvis Afmagt overfor disje Døtre; Tanken om, hvor uendeligt meget der var at gjøre og hvor saa, der kunde finde Lejlighed til at gjøre det uden at tilfidsætte den retmæssige Ordning: at Hjemmet har det første Krav.

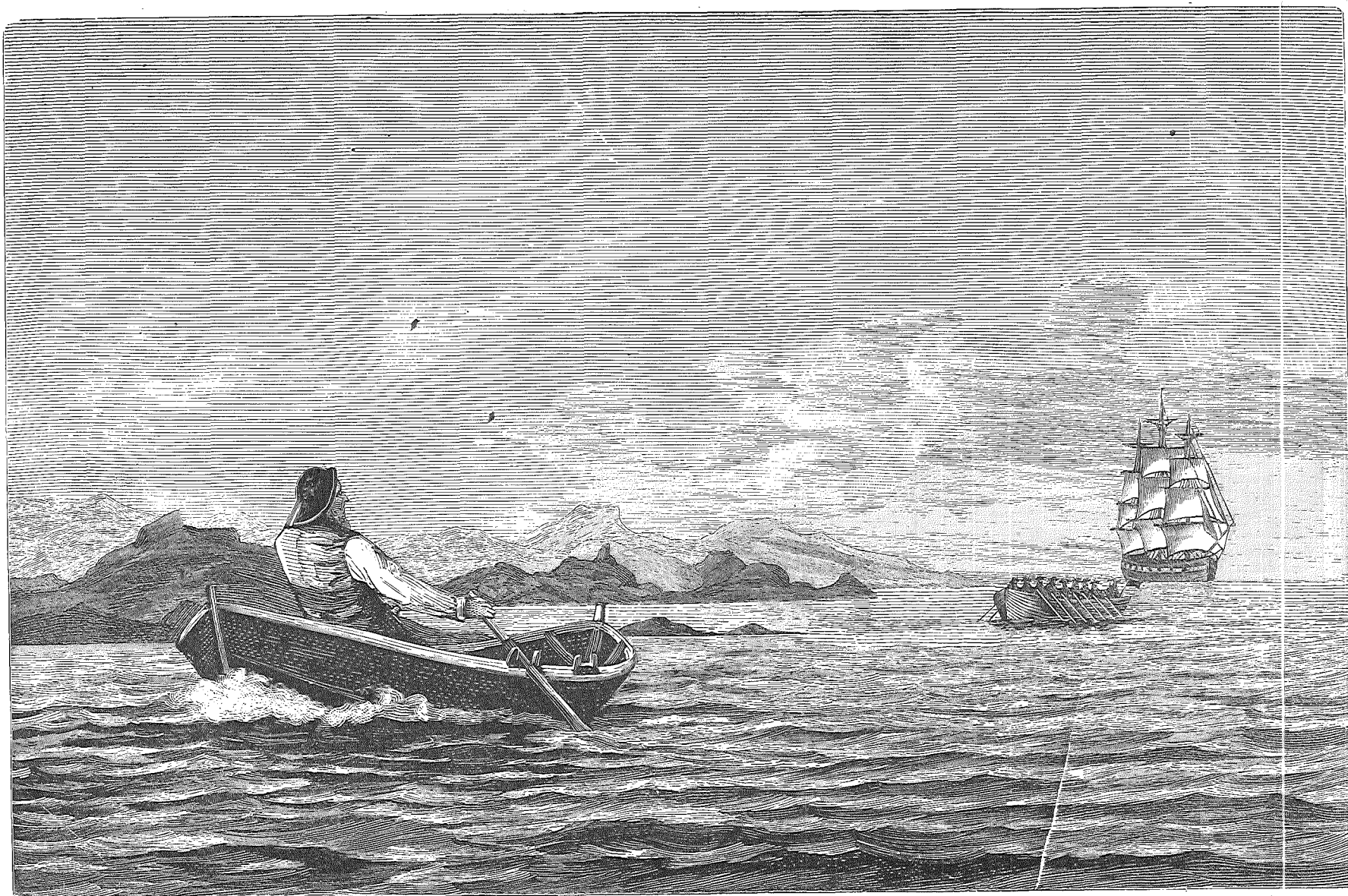
„Ja, min Kjære,“ sagde Fru R., „men der er et Visdomsord, som siger: „Lad ikke den Gjerning

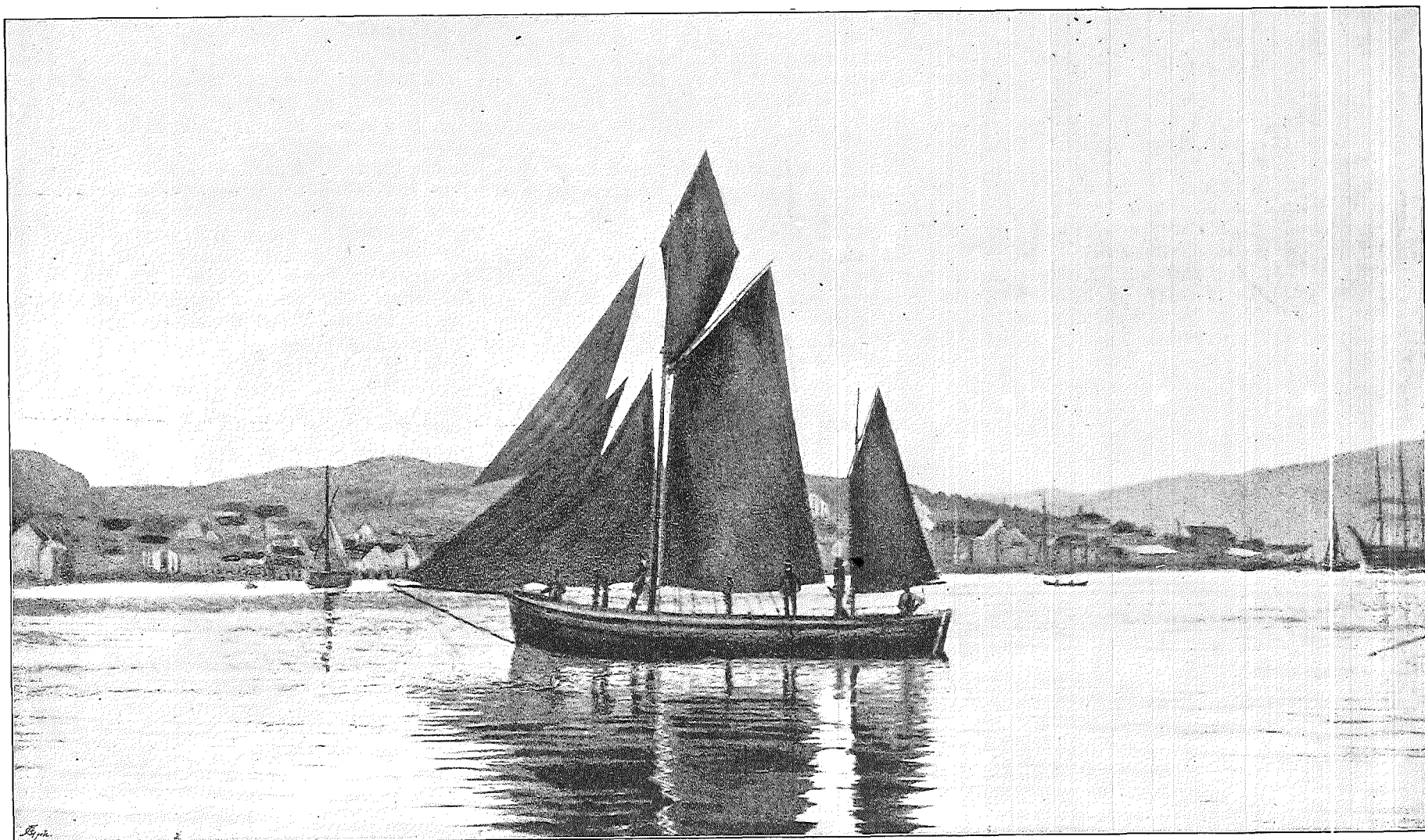
Undervisning i Fiskeri.

En Forfulgt. Efter et Maleri af A. Madsprang.

Terje Viken.

Vifterbaad fra Søndmøre, der erholdt H. M. Kongens Solbypokal ved Regattaen i Kristiansund 1892.

ligge, som Du finder paa din Vej. Jeg ved nok, hvor lidet De selv f. Eks. er istand til at gjøre af denne Slags Ting — men der er en Ting, De kan gjøre: De kan skrive derom."

"Det kan jeg. Og saa kan et bedre Hoved og en mere ubunden Haand udføre alt det, som vi nu har talt om. Jeg behøver vel blot ligefrem at fortælle, hvad vi idag har seet og bemærket?"

"Det er tilstrækkeligt — og hvem ved, om det ikke kan føre til noget Godt?" sagde min Ven og rakte mig smilende Haanden til Afsked.

"Saa skal jeg sikkert skrive min Beretning."

Det er det, jeg nu har gjort.

14 Kroner.

Fortælling af
Waldemar Schaf.

amle Frøken Koldrup havde slidt sig ud i andres Tjeneste. Gigt og Reumatisme tvang hende til Slutte med den store Husboldning hos Lensmand Leman; saa lejede hun to smaa Rum paa en Bondegård og sysslede mest med Strikning for andre.

Dette var, før Strikkemaskinerne blev saa almindelige i vort Land.

Til en Afrejsling i dette ensformige Liv lagde Frøken Koldrup imellem Arbejdet ned i en Strikpose og aflagde Visitter udselvis hos de kjendte Familier i Bygden.

Saaledes gik Aarene — ofte nok saa trykkende at komme igennem — især naar Gigten var som værst.

Bygdevittigheden havde paa Grund af hendes smaa Udgifter givet hende Navn af „Marie Besøggelse“.

Marie Koldrup vidste det, men, som hun sagde, „hun luskede Dreene til“, hun lod som ingenting og trøstede sig med, at havde det samme Vittighedsarbejde og slidt i saa mange Aar som hun, indtil Helbredden sagde „stop“, saa vilde Vedkommende ikke have været oplagt til at sætte Smædenavn paa en ensom Stakkel. Saa drog hun et tungt Suk, ikke over den lidte Forsmædelse, men over Spasmageren; thi hun var gammel nok til at vide af Erfaring, at det at gjøre Nar af gamle Folk altid straffes af Nemesis.

En smuk Høstdag i Slutningen af September gik Marie Koldrup langs med Gaardens Potetesager, hvor Unge og Gamle, Smaa og Storer holdt paa at tage op Poteter. Idet hun passerer forbi, hører hun en Stemme udtale: „Hvad mon hun skal leve efter, som ingen har at leve for?“

Dette Spørgsmaal havde Marie Koldrup saa ofte gjort sig selv — gjentaget det mange Gange — uden derfor at løse det, men nu, da hun hørte Spørgsmaalet fremhævet af andre, gjorde det ondt. Hun havde kun sin tilbagelagte Arbejdstid at holde frem for at faa Lov at tilintetgjøre — hun havde ingen Opgave at løse, ingen Slægt, saa Venner, og de Gamle var borte.

I denne sin Betragtning blev hun afbrudt, idet hun nemlig ved at dreje ind paa Landevejen mødte Pastor B. med Frue og Datter, som kom kjørende med to Heste for Bognen.

„B. har været i Sygebesøg hos Sundberg,“ forklarede Præstefruen, „medens min Datter og jeg har aflagt Bruns en Visit, og nu har vi tænkt at kjøre indom Lemans med det samme, saa er det gjort.“

„Hvordan er det med Sundberg, Hr. Pastor?“

„Rigtig daarligt, han kan ikke have længe igjen, det er godt, han slipper ogsaa,“ svarede Pastoren.

„Ja, det er rigtig godt, at han slipper,“ gjentog Fruen, „der skal aldrig have været noget ved ham, han har drukket ogsaa, det bliver bedret for Ronen, naar han kommer væk,“ og saa viftede hun til Farvel med sit Lommestørklæde. Hestene var snart i Firsprang, Bognen forsvandt ved første Omdrejning, medens Marie Koldrups Selvbetrægtninger

havde veget Pladsen for Tanken paa den syge Sundberg.

Lidt senere sad Marie Koldrup foran den Syges Seng. Stuen med sit tarvelige Indbo var pyntet for Anledningen. En ren Serviet laa paa Bordet, hvorpaa stod en blomstrende Maanedrose, medens Myrter og Julestærke fyldte Vinduet bagfor.

Store Konfyer, Russeshøller og et Strudseæg var anbragte som Bynt paa Stabet, Pjodestallen og Komoden og fortalte den Indtrædende, at Ejeren var Sømand. Bibelen laa paa en Stol foran Sengen.

Væggen var prydet med alle Kongefamiliens Medlemmer, og nederunder hang et ensomt Fotografi af Husets Søn.

Til denne Side vendte den Syge sit Ansigt, da Marie Koldrup kom ind.

Sundberg var en Mand mellem 40 og 50 Aar, bleg og mager med sort Haar og Skæg. Det sidste skjulte Mandens Form, men to Rader friske, hvide Tænder stinnede frem, naar han talte. Han havde store, sortblaa Øjne, stor, krumb Næse og stærkt buede Bryn, medens det faldende, sorte Haar krusede sig nedover den blege Pande, hvoraf lidet var synligt. Hans mandige Væddelse kunde have været Type paa en stor og formaaende Slægt — en Høvding, født for at repræsentere.

Hustruens Ydre dannede en fuldstændig Kontrast til Mandens Væddelse. Hun var høj og knoklet med usympathetiske Træk, Udtrykket i hendes Ansigt talte om, at hun havde faaet lidt af hvert i Bugge, som ej var kommet til sin Ret, det dyrtte Element beherskede Udtrykket, en sandelig Mund over en lang Hage og rynket Hud over de ufsjonne Træk, medens en hvid Haarlok stak frem for sig i det brune Haar. Hustruen maatte være adskillige Aar ældre end Manden, og det Spørgsmaal trængte sig straks frem hos Marie Koldrup, hvorledes disse to var komne til at træffe Livets tunge Læs sammen.

Ronen sad i Nærheden af Kaffeovnen træt, halvt sovende foran en liden Kaffejedel, som stod paa Ovnen for at holdes varm.

Marie Koldrup blev anmodet om at tage Plads foran Sengen, hvorefter hun spurgte den Syge deltagende, om han følte Velsignelsen af at have modtaget Sakramentet.

Sundberg bevægede Hovedet benægtende, Udtrykket var en eneste stor Skuffelse, medens Ronen svarede forceret med et Drag af Haan i Stemmen: „det var ikke at vente det med slikt Hastværk, akkurat som at ramse op en Vælsie,“ saa lo hun fort harcelerende.

„Men Guds Ord og Sakramentet bærer Virkningen i sig selv, det kommer ikke an paa Præsten,“ indvendte Marie Koldrup mildt beroligende for ej at sætte Sindene i bitter Stemning.

Den Syge rystede atter paa Hovedet, medens Ronen indvendte: „naar man slikt faster Smulerne indom Døren som til en Hund for at komme fra det — Gud bevare os vel — kan slikt virke? han skalde vel forstaa det bedre — men han havde vist travlt.“

„Ja, jeg som har længtet slikt efter Trøst,“ jamrede Sundberg, idet han rejste sig i siddende Stilling ved Hjælp af Sengebaandet. „Jeg har ligget og stundet saa saart efter et trøstende Ord, men Else har altid gaaet til Alfers vilde kommen igien; saa vi kunde gaa til Alfers sammen i Kirken; derfor blev det udsat og udsat, og nu, da jeg har faaet Akademikerne, er jeg lige saa tom som før. O, hvilken Glendighed!“

„Har De nogenstinde staaet i et bedre Gudsforhold, siden De ventede noget mere?“ spurgte Marie Koldrup hensynsfuldt.

„Ja, i min Ungdom,“ svarede Sundberg med mere Liv og begyndte saa at fortælle med svag Stemme, som lidt efter lidt blev kraftigere, eftersom han læste de tunge Minde af.

„Jeg er opvokset i et godt Hjem, mine Forældre var gudfrygtige Folk, men jeg havde liden lyst til stadigt Arbejde, saa gik jeg meget ung til Byst. Men naar jeg tænkte tilbage paa Hjemmet, foresatte jeg mig altid at gaa i Kirke, naar Skibet laa i Havn. Det gjorde jeg ogsaa og tog altid gode Forsætter med tilbage at blive et bedre Menneſte. Kirkegangen føltes som en Renvask efter al

den letfindige Spøg, jeg hørte iblandt mine Kammerater.

Men det varede ikke længe hos mig, jeg var forlidet befæstet, og naar jeg blev spottet for mit skindhellige Væsen en Tid, faldt jeg tilbage og blev som de andre, men Længselen sad altid igjen efter et renere Liv saaledes som hjemme hos Fader og Moder.

Da traf det engang, medens jeg var hjemme paa Besøg, at jeg hørte en Lægprædikan, som begyndte med at skildre sit eget Liv, før han blev omvendt.

Det forekom mig, som om det var mit Liv, han skildrede, med alle mine Længsler. Jeg stod spændt og lyttede, som om det gjaldt Liv eller Død. Derefter fortalte han, hvorledes han blev omvendt, og at det nye Liv var en Salighed, som ingen kan føle eller forstaa uden den, som har smagt Livet i Gud; og saa tilfaldt ham en brændende Bøn. Der tændtes et Lys i mit Indre, jeg kom hjem som et nyt Menneſte.

Den Fryd, jeg bar paa efter Bønnemødet, kan ikke beskrives. Om jeg vilde forsøge, vilde ingen tro mig. Det ligner ingen anden Glæde over ordifte Vidner eller Ungdomsmorstab, det var, ligesom Gaven ej kunde deles med Gud eller Rum. Hvert blev saa fuldt, at jeg umuligt kunde beholde alt dette for mig selv, derfor opsogte jeg min aandelige Broder, og i Fællesskab lovede og priiede vi Gud for Gaven.

Nu rejste Ronen sig og gik ud i det tilstødende Kjøkken, men hun forholdt sig ganske stille derude, saa hun hørte formentlig hele Beskjendelsen.

„Naar jeg gik i mit daglige Arbejde og sang en Salme, kunde de, jeg var sammen med, være saa forbauset over, hvor glad jeg var. Den Mand, som havde været et Kædstab i Guds Haand til at vække mig op af Syndesøvnen, blev en Broder, hvem jeg fortalte mine Tanker, og om jeg havde Tvivl, saa hjalp han mig at gjøre det rette Valg.“

Jeg havde som Uombendt forført en Pige, en Synd, jeg nu følte som en Byrde, og som jeg mente, jeg pligtede at give hende Oprensning for. Eftredet var mit Sind imod, men i den Tid syntes jeg at være stærk nok til at magte ethvert Offer, derfor gjorde jeg det uoverlagt. Den Tanke bidrog ogsaa til Handlingen: kanſke jeg kunde vinde hendes Sjæl for Guds Rige, men dette stod jo ikke til at give hende med Haanden.

Saa blev vi gifte, og jeg fæstede mig denne Jord omkring Huset og kjøbte dette Hus og forlod Søen.

Dog Egetestamentet blev ikke godt, men værre og værre, hun havde endog imod mit Kristnelse og valgte hellere en Dandsemorro end et Bønnemøde. Hun blev kjed af vor Andagt i Hjemmet og fandt, at det var bedst at være som andre. Jeg forsøgte at være taalmodig ved at tænke paa de første Kristnes Prøvelser, desuden dette Husfors havde jeg selv taget op, jeg fik altsaa bære det, selv om det blev imod. Jeg havde desuden den første Søn at leve for og foregaa med et godt Eksempel.

Saaledes hengik vel 3 Aar. Da jeg engang kjørte til Møllen for en af Naboerne med et Læs Korn til Maling, mødte jeg en gammel Kjønding hjemmefra, og vi gik sammen til hans Logi for at samles, medens vi ventede paa Melet, og da vi havde siddet en Stund, kom en Kjønding til. Jeg var lidt ør, og han bød os hver en Dram. Jeg undskyldte mig med, at jeg ikke nød Brændevin, men Manden blev fornærmet, fordi jeg ikke vilde tage imod.

Medens han holdt Glasset i den ene Haand, hævede han den anden for at give sine Ord mere Vægt, da han med en drøj Ud over min Hellighed Rone, at jeg, som ikke engang kunde passe din Søn, hvem ligner han? ja, det er nu ikke Dig da, lagde han haanende til, „Du kan saamen drikke en Dram med mig, jeg holder iallefald Orden i mit Hus.“

Ved disse Ord tog jeg Drammen og flere til. Brændevinet kjendtes som Jid, jeg negtede snart, at jeg var en Lærer, og rystede som en gal Mand.

En forfærdelig Opaagnen paafulgte dette Rus. Jeg følte en Helvedesbål og syntes, at alle maatte se Rainsmærket udenpaa mig. Jeg havde fornegtet den Helligaand ved at fornægte mit forrige Standpunkt.

Jeg led som en Ravn, der var udstødt, sølte Forbandelsen, saa Jorden blev mig saa brændende tung, som om jeg vadede i til Armene, og sølte mig altfor elendig til at turde bede Gud om Hjælp. Og det værste var hjemme med Mistanke til min Rone, hvis Veje jeg nu udlagde til Syndens Tjeneste, medens jeg før ikke havde haft en ond Tanke. Hvad jeg som Kristen havde haft Kraft til at bære, vilde jeg som Djævel straks kaste af — dette utaalelige Nag, som jeg havde lagt paa mig som Blikt, væltede jeg af som en forhadet Byrde. Jeg forlod Hjemmet og tog tilfjøs igjen. I denne mørke Tid var min Landsbroder paa andre Kanter, og siden har jeg aldrig truffet ham.

Jeg traf atter min forrige Kaptein, men denne Gang var jeg en anden end før.

Naar Stemningen var oppe med Mistanke til min Hustru og Mindet om min Sjæls Forlis, kunde jeg søge Døden, som den Tørstige søger Vand, men Døden vilde ikke have mig, saa søgte jeg at glemme og døde Smerten ved Drif. Til andre Tider længtede jeg efter min lille Søn, da blev jeg blød om Hjertet og stamfuld over min egen Svaghed, saa hævde jeg hver Skilling af Hyren og sendte hjem til Hustru og Barn, da havde jeg Ro for en Tid. Af og til var jeg hjemme et Par Dage. Guttene var da ræd, vidste ej, enten han turde være glad eller glemme sig bort, Ronen var stræbsom og holdt Hjemmet pent, det er alt jeg ved; mit Sind var saa oprevet og sløvet af Kamp og Drif, at jeg var vanskelig at omgaaes, saa Offeret de senere Aar har nok været lige stort paa begge Sider; jeg har været et utaaleligt Kors for hende, Stakkel.

Jeg har faret tilfjøs indtil for to Aar siden. Da begyndte jeg at spytte Blod og saa ondt for Brystet. Lægen forbød da Rydelse af al Slags Spirituosa og paabød et stille, roligt Liv.

Siden har jeg været hjemme, men ingen Beskrivelse vil komme, her ligger jeg og ønsker mig tilbage til de tre Aar af mit Kristnisliv, som det eneste, der kan gøre mig glad. O, det er haardt at have smagt Barneretten og saa føle sig udstødt. Hvor skal jeg hen? Naar jeg endda kunde give et advarende Ord til andre, eller mit Eksempel kunde bevirke, at de blev staaende, som har faaet Livet — ja — da havde jeg ikke ganste levet forgæves, hvis jeg kunde raade ud i Alverden: „pas paa det, Du har, lad ikke Fristelsen røbe fra Dig det bedste i Livet“ — ja da vilde jeg raade Nat og Dag, men ingen hører mig, og mange gaar iblinde til sit eget Forlis uden at tænke paa det. Om jeg fik Lov at gaa paa Akord og blot redde en Mennefjesjel — nej to — Hustru og Barn og saa saa Naade selv, saa dø og komme til No.“

Nu rullede Taarerne saa store fra den indre Rilde uden at fordreje et Træk i det mørke Ansigt, og udefra Rjølkenet hørtes en hifsende Lyd fra en undertrykt Kamp imod at bane Taaren Vej.

„Er du ikke, Gud var tilstede med Naademidlerne idag da?“ spurgte Marie Roldrup mildt.

„Om Gud var tilstede?“ Skulde det være muligt? „Ja nej, da var jeg nok bleven trøstet! Men jeg føler mig lettere nu, meget, meget lettere — ja Gud ved! Men saa er det dette med vor Søn, som ogsaa er Sømand, og som vi ikke har hørt fra paa saa længe, som jeg tror er en Straf, jeg skal have, og dette tynger saa. Han tog tilfjøs, da jeg holdt op, og min eneste Glæde i disse to Aar har været at saa hans Breve. I Aar skrev han fra Indien, at naar Skibet kom tilbage til Amsterdam, vilde han komme hjem og se til os, men han kom ikke. Om Nætterne har jeg ligget og lyttet og lyttet efter den mindste Lyd, som kunde være hans Fodtrin, og naar jeg har hørt noget røre sig, er jeg bleven saa varm og glad og har rejst mig i Sengen for at høre bedre efter, men det var ofte bare Dagdrømmet eller Ratten ude ved Væggen; saa faldt jeg mismodigt tilbage i Sengen og tænkte: „han er kanske forulykket, ligger kanske syg iblandt Fremmede — er maaske bleven en forlorn Søn, som hverken bryder sig om Gud eller Forældre, det sidste var værst at tænke paa.“

[Sluttet.]

Sprede Rejsseminder.

Strebne for „Illustreret Familieblad“ af Enim.

V.

14de Juli.

Det er fjortende Juli — Franskmændenes store Nationalfest.

Idag har „hele Paris“ Ferie — der er vist ikke mange, som arbejder, med Undtagelse af Tjenerne i Hotellerne; men de slipper jo næsten aldrig løs, ikke engang paa selve Frihedsdagen.

Byen er i sin bedste Stads, overalt vajer Tricoloren sammen med andre Nationers Flag, især det russiske, hvilket jo virker noget umotiveret her, hvor „Menneskerettighedernes og Frihedens Fødselsdag“ skal fejres.

Forresten glemmer man at ærgre sig, hvis man er saa heldig at saa Dje paa et af vore egne træfarvede Flag — de findes nemlig hift og her de ogsaa.

I ugevis har flittige Hænder arbejdet for at saa alt istand til Byens Udsmykning med Flag og Transparenter, kulørte Lamper og Balloner, som i Aften skal hylle Sejnens Bredder i et magist Straalefjær.

Størst har Træklæden været paa det lille Værsted, som Staten har oprettet for Tilvirkningen af Tricolorer, der bruges i et utroligt Antal — bare til Dekorationer paa „Hôtel de Ville“ behøver man 600 Flag.

Ogsaa Fængslerne giver sit Bidrag til Frihedens Højtideligholdelse; her forarbejdes nemlig de gule Balloner, der lig kjæmpemæssige Appelsiner pryder Boulevardens grønne Trækrone — 40,000 skal der til hvert Aar, og 5—600 Mand har sin fulde Hyre med at saa dem anbragte.

Hvad denne store Nationalfest koster Republiken, kan man saa en Idé om, naar man hører, at hver af disse Mænd saa 5 Francs for sit Arbejde, og at bare Illuminationen af det herlige Palads „Trocadero“ i fem Timer koster 4800 Francs i Gas foruden alle øvrige Udgifter — de utallige kulørte Lamper skal jo vedligeholdes, pudses, anbringes og tændes, hvilket altsammen koster Penge.

Før brugte Staten at leje Tricolorer til 3 Francs pr. Stykke; men man staaer sig jo bedre paa at tilvirke dem selv for 5 Francs, da de naturligvis kan bruges flere Gange.

For at kunne tilbringe en rigtig tilfredsstillende fjortende Juli bør man, efter hvad en fransk Avis nylig paastod, først og fremst sørge for at blive deforeret.

Ved denne højtidelige Fest uddeles nemlig saavel Grevlegionen som Akademiets Palmer, og Franskmændene er utroligt glade i at pynte sig med Ordensbaand — ifølge Rygter anbringes de endog paa Slobroken; at man gaar med dem udenpaa Vinterfrakken, kan hvem som helst overbevise sig om, naar man færdes mellem nogenlunde velklædte Borgere.

Men selv om man ikke er saa lykkelig, at et rødt eller violet Baand dumper ned i ens Anaphul, forekommer det mig, at man dog maatte kunne tilbringe Dagen paa en nok saa behagelig Maade, saa meget som der er at se — især hvis man ikke i en lang Aarrække har fejret Festen om og om igjen.

Det begynder ved Ottetiden med Opvisning af Gutterbataljoner udenfor „Hôtel de Ville“.

De smaa Soldater er i fuld Mundur, mangler hverken Gevær eller Bajonet.

De udfører sine Greb med stor Nøjagtighed og marscherer af med taktfaste Skridt, der drønner i Brostenene.

Det er halvt komisk, halvt rørende, at se de højtidelige Ansigter og værdige Miner; det er, som om disse Villegitimerede allerede sølte sig forpligtede til at ofre Liv og Blod for Fædrelandet.

Dog — jeg foretrækker den jublende Skare, der en 17de Mai i Kristiania myldrer ned over Karl Johan, træder i Hælene paa hverandre og løfter

Flagget saa højt, de orker, medens de skriger Hurra af alle Kræfter.

Der er Vaar og Forjættelse i dette Tog — Vaar i den bølgende Flaglinie, Vaar og Forjættelse i alle de straalende Ansigter.

Men i Frankrige interesserer man sig mere for Militærvæbner, og straks Børnene er færdige med at lege Krig, begynder Folkevandringen ud mod Boulognefoden til Longchamps, hvor der skal holdes Revy over de virkelige voksne Soldater i sine brogede Uniformer.

Det skinner og blinker i nypudjede Baaben, vælige Gangere snuser og stejler, de pragtfulde Farver straalere i Solen.

Det er et storartet skjønt Skue — denne Forside af Krigen, hvor de ødelæggende Baaben er til Pryd, og Mængdens Jubelraab over en præcis udført Øvelse blander sig med Romandoraab og Hornsignaler.

Man skulde tro, Paris maatte ligge som uddød, naar man ser de uoverskuelige Mængder, der trænger sig rundt Paradepladsen; men der er nok af Mennefjes igen inde i Millionbyen, og fra den tidlige Morgen har en stor Skare staaet foran den store Opera, Nationaltheatret og andre Steder, hvor man idag giver gratis Forestillinger.

Ogsaa for Børnene er der arrangeret Festselskaber; de beværges i Massevis baade med Godter og mere solid Kost, og bagefter faar de se paa Duftekomedier og Linedansere.

Hele Dagen igennem er der noget paafærde, og straks Skumringen indtræder, begynder Festens Glanspunkt — den storartede Illumination.

Rundt om fra alle Kanter springer det ene lysende Punkt efter det andet ud af Mørket, det glitrer i gult, grønt og rødt.

Hift tændes en mangefarvet Bue, her luer et umaadeligt Transparent, bestaaende af ubedækkede Gasblus.

Det tager paa at gløde i Kastanierne langs Boulevarden, og inden kort Tid staaer de der lig uhyre Juletræer, pyntede med bare gule Balloner.

Snart funkler og straalere det, hvor man vender Blikket langs Sejnens Strand, og Myriader af Lys spejler sig i Flodens Bølger, der synes forvandlede til et Flammehav.

Ved højre Bred træder „Trocadero“ — det ser ud som et Tryllestue i Aevld med sit Mylder af kulørte Lamper og smaa Gasblus, der løber langs hele Bygningen og markerer hvert brudt Hjørne, hvert fremspringende Punkt, saa Konturerne med Flammelinier tegner sig mod den mørke Aftenhimmel.

Nede paa Vandet er den venetianske Lampesest i fuld Gang.

Under Marsseillaens Toner glider de rigt smykkede Baade op og ned luftige og farverige som Fantastbilleder i et straalende Fjerventyr.

Man har overbudt hverandre i ødsle Pragt og Opfindsomhed.

En har forvandlet sin Farkost til en broget Blomsterturv, en anden har valgt Tricoloren til Mønster, andre optræder i en enkelt straalende Farve fra Bougpryd til Bagstavn — og Publikum jubler og tilklapper sit Bisald.

Der er opstillet 2—3 Medaljer for de smukkeste Dekorationer, og allerede i Aften kan man saa nogenlunde paa Forhaand gjætte, hvem der kommer til at gaa af med Prisen.

Det myldrer af Folk paa de brede Boulevarder og aabne Pladser; alle er i Festsstemning; Timerne styver som Minutter her ude i den milde Julinat omgivelser, som man er, af Pragt og Skønhed, der ikke staaer tilbage for noget farverigt, østerlandsk Eventyr.

Det er, som var man bergtagen, som maatte man længes hid fra Verdens yderste Grænse, naar man først engang havde været sig ind i dette fortryllede Land.

Paa Kontordiepladsen straalere Lygte ved Lygte. „Et Lys for hvert Hoved, som faldt,“ siger en af vort Følge.

Et Lys for hvert Hoved? — ja det er sandt, her var det jo, Guillotinen stod, der hvor nu de to Springvand plasser og plasser, som vilde de vasse væk Mindet om alt det Blod, som flød her, den

Gang Seimens Bølger blev farvede røde, fordi man havde gravet en Afsløbsrende fra Skafottet ned til Floden.

Glade og ubekymrede vandrer vi om paa den smykkede Plads, og saa er det ikke mere end hundrede Aar siden, at et forpint, vildledt Folk her paa selv samme Plet tog sin blodige Hævn over Generationens Undertrykkelse og hjem søgte sin Rød og Gledighed paa Skyldige og Ustyldige.

Her var det, de rasende Starer mættede sin Blodtørst; her var det, de holdt sine Smaa i Bejret, saa at de kunde se rigtig godt, naar et af Adelsens Børn maatte bestige Skafottet.

Men ind i alt det Stygge glider pludselig Billedet af hint yndige Optin, som foresaldt udenfor Justitspaladset midt under Rædselsherredømmet.

En ung Marquise havde frivillig fremstillet sig som Vidne i en Sag, hvori den Anklagede var beskyldt for Forræderi mod Landet og Forsætningen, medens hun kunde godtgjøre, at han havde holdt paa Republikken allerede under Kongedømmet, og at han havde afslaaet at blive Kronprindsens Hofmester.

Blandt Mængden udenfor Paladset herskede den vildeste Ophidselse; man rasede mod Aristokratiet og forlangte den unge Kvindes Død — hun var der bare for at redde en af Fædrelandets Fiender og Folkets Undertrykkere.

„Dommerne lader sig røre af flige fine Damer, naar de tager paa at græde og daane!“ hylede en forvorten Kvinde, der stod lige ved Indgangen med sit spæde Barn paa Armen.

I det samme aabnes Døren, og Marquisen kommer tilsynne, slank og yndig, elegant trods sin yderst tarvelige Dragt.

Hun har sendt sine Betsagere bort; thi et sikkert Instinkt siger hende, at den eneste Redning under disse Omstændigheder er at staa her som den svage, ubeskyttede Kvinde.

Et Øjeblik tøver Mængden, som var den grebet af en ubevidst Medlidenshed med denne fine, lille Skabning alene ligeoverfor en rasende Ræbelhob.

Men i næste Nu fornyses Strigene, de gale Mennesker stormer mod hende under vilde Hyl og Eder.

Kvinden med Barnet skriger højest af dem alle. Den Forstuede og Forstødte er som fra sig selv ved Synet af denne Medføler, hvem Samfundet hidtil har begunstiget og forfælet.

„Dræb hende! Til Skafottet med hende!“ skraaler hun og rækker Haanden ud for at gribe fat i den forhadte Fiendes Klæder.

Da strejfer Damens Blik det lille Bæsen, som ligger saa fredeligt ved sin strækelige Moders Bryst.

„For et vakkert Barn, De har,“ siger hun mildt.

Ved Lyden af disse venlige Ord — maatte de første, den usle Skabning nogeninde havde hørt, veg Had og Raseri fra Kvindens Ansigt. „Der, tag ham!“ sagde hun høst og lagde sin lille Søn i Marquise's Arme.

Der blev tykt med et rundt om; de løftede Hænder sankede sig, og Mængden stirrede som forstenet paa den unge Dame, der langsomt stred ned ad Trappen, idet hun holdt Barnet frem for sig som et Skjold.

Urbødig veg alle tilfide og lod hende uhindret passere hen til Vognen, der holdt et Stykke borte.

Paa Vogntrinet vendte Marquisen sig og lagde uden et Ord Gutten tilbage i Moderens Arme; men Proletariatbarnets Kind var vaadt af hendes Taarer.

En Drøm.

Fra det Tydste ved V. L.

en smuk Villa nær ved en af Amerikas mindre Byer boede en Mand, retsindig, dygtig og velhavende og derfor ogsaa almindelig hædret og agtet. Ingen kunde være mere paalidelig og korrekt i sin Opførsel end han, og da han derhos ikke var, hvad man kalder tossegod, blev han almindelig seet op til som en rigtig Mand, en uafhængig Karakter, en af dem, der bringer det til noget i Verden, en af den Slags, man ikke har mange af. Hans Valgsprog var at gøre Ret og Skjel og hans Stolthed at holde sig fri for Afhængighed og Gjæld. I Pengesager nød han en ubetinget Tillid, og hans Ord var saa godt som en Obligation. Viste han nogen om paa sin Ejendom, faldt ofte den henfæstede Bemærkning: „Ja, det er mit, hvad De ser; jeg har fra Ung af haft det Princip ikke at stykke noget bort.“

Livet gled hen til over de Halvtreds, hans Formue voksede, hans Ansæelse voksede, og hans Tilfredshed med at være gjældfri fæstnede sig Aar for Aar.

Da hændte det, at han en Nat havde en mærkelig Drøm. Han var sund og rask, da han gik iseng, men ud paa Natten drømte han, at han blev syg, dødsygg — han søgte Døden nærme sig og komme over sig, og — han døde. Hvad mon der nu vil ske, tænkte han. Dette er netop, hvad jeg saa ofte har spekuleret over; om et Øjeblik skal jeg vide Bested. Han søgte sig løst og baaret igennem Etheren, og i samme Nu stod han i en stor Sal eller Forhal. Som han saa sig om, blev han var en Dør og over denne Dør en Indskrift: „Indgang til Himlen for enhver, hvis Skyld er betalt“, stod der. Haha, tænkte han, dette er hensynsfuldt, ingen Løben om og Spørgen efter Vej — alt i orden — ganske efter min Smag — ser ud, som om det specielt var indrettet for mig. Jeg vil gaa ind. Og dermed nærmede han sig Døren. Men før han naaede hen, gik denne op, og en bleg, mager Mand traadte ud. Manden traadte ham imøde, som om han vilde spørre ham Vejen, idet han med en let Hilsen sagde: „Jeg kommer for at minde Dem om Deres Gjæld til mig.“

„Gjæld,“ udbrød den Døde, „hvem er De? Jeg kender Dem jo aldeles ikke, jeg har aldrig seet Dem før, og desuden har jeg altid haft det Princip ikke at stykke noget bort.“

Den blege Mand saa et Øjeblik fast og alvorligt paa ham, derpaa sagde han langsomt og med Vægt: „Erindrer De ikke — det kan vel nu være en Snes Aar siden — at De en hed Sommerdag fra Deres Landsted hjorte ind til Byen; ved Grøftkanten ved Vejen, hvor De kom forbi, laa en Mand fattig, syg, ja døende. Paa Vej til Hospitalet havde han flæbt sig hertil, nu kunde han ikke mere. Han saa bønligt op til Dem, som De kom fjørende, strakte Hænderne ud imod Dem og bad, at De vilde tage ham med til Byen i Deres Vogn.“

Nu vil De nok mindes det. De svarede med at pidske paa Deres Heste og fjøre forbi. Ser De, jeg er denne Mand, og De skylder mig denne Røretur; den er ført Dem til Skyld hos Gud i Himlen.“

Den Skyldfrie tog sig til Hovedet, en knugende Angst greb ham, og han søgte sine Tanker forvirres. Før han fandt Ord til Svar, gik Døren imidlertid atter op, og en Mand med et velbekendt Ansigt, en afdød Nabo, stilede hen imod ham. „Jeg kommer,“ sagde denne med et højtideligt Tonesfald, „for at minde Dem om Betaling af Deres Gjæld til mig.“

„Gjæld,“ freg vor Mand, „Gjæld! Dem skylder jeg da sandelig ikke noget!“

„Jo, undskyld,“ svarede Naboer rolig. „Erindrer De ikke, at De kjøbte en Ko af mig?“

„Jo, men jeg erindrer ogsaa, at jeg ærligt og redeligt har betalt den.“

„Ja, saadan ser det jo ud,“ lod det tilbage, „men huster De de nærmere Omstændigheder derved? Det var en haard Vinter, det var stadigt gaaet tilbage for mig, og Røden stod for Døren; det var af Rød, jeg folgte Ko'en. De vidste det og benyttede Dem deraf til at tiltvinge Dem den saa og saameget under dens virkelige Værdi. Det er denne Difference, som De er mig skyldig, De staar noteret for den hos Gud i Himlen.“

„Da var det, som om et Hav af Skyld væltede ind over mig,“ saaledes plejede vor Mand selv at fortælle videre, „et Hav af Skyld og Brøde; igjennem den halvaabne Dør saa jeg for mig en Mængde Mennesker trænge sig frem, lutter bekendte Ansigter, hver for mig som et udfoldet Gjældsbevis. Der faldt med ét som Skjel fra mine Øjne, og hele mit Liv laa udbredt for mig i et nyt Lys; overalt Skyld, Gjæld, Brøde, og fra alle Sider lod det ind i min Samvittighed: Betal! Betal! og jeg havde intet, slet intet at betale med.“

Ganske overvældet af Skam, Anger og Rædsel sank jeg sammen. „Herre min Gud! lod det som et Skrig fra min Sjæl, gives der da ingen Redning? Barmhjertige Gud! vis mig, hvordan jeg skal faa min Gjæld betalt. Da forsvandt med ét Overstriften over Døren, og en ny kom tilsynne.“

Den lod saaledes: Jesus Kristus, Guds Søns Blod renser fra al Synd. Som en Guds Frelse greb jeg om det Ord og raabte: Ja, her er det, som kan frelse mig. Jeg raabte det saa højlydt, at jeg selv vaagnede derved, badet i Sved.“

* * *

Manden er død, men man tror sikkert, at denne Drøm har haft en afgørende Betydning for ham, og at han nu selv i Virkeligheden er gaaet ind til Herlighed ad den Dør, gennem hvilken alle de indgaa, som ere toede rene i Lammets Blod.

Hvad der kan hændes en Læge i London.

En fremmed (ved Midnat): „Jeg vilde gerne bede Dem være saa god at følge med for at se til min Kone; vi bo i Johnson Street Nr. 999.“

Lægen: „Gjerne. Jeg er rede, saa snart jeg faar spændt for. Vil De ikke fjøre med?“

Lægen (to Timer senere): „Jeg kan ikke se, at Deres Kone fejler andet, end at hun er grumme gnaven over at blive vasket.“

Den fremmede: „Ja, det er højt besynderligt; men det glæder mig. Maa jeg bede Dem modtage Deres Salær.“

Konen (5 Minuter efter): „Men hvorfor i Alverden tog du dog Lægen hjem til mig?“

Manden: „Jo ser Du, der gik ikke Lere Tog, og jeg kunde ikke faa fat i en Droste, saa fik jeg Lægen til at fjøre mig hjem, det er det hele.“

U. N.

Optagelse af „Illustreret Familieblad“'s Fortællinger uden Angivelse af Kilden forbydes.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en antiskansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1. Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

Hendes første Tjeneste. (Slutn.) — Fattige Folks Børn. (Slutn.) — 14 Kroner. Af Waldemar Schaf. — Spredte Rejsseminder. Af Enim. — En Drøm. Fra det Tydste ved V. L. — Tor jeg spørge, om det skal være stærkt eller middels Afbrøstning. (Billede.) — Undervisning i Fiskeri. (Billede.) — En Forfulgt. (Billede.) — Lærte Biken. (Billede.) — Fiskerbaad fra Søndermø.